

Ik belde haar en

Ja leuk! Dat was de eerste reactie van mijn vriendinnetje Shira Fox. Ze kijkt in mijn gedachten en weet precies wat ik op de kافت getekend wil zien. Wederom gaat mijn dank uit naar haar.

Shira thanxxxxx!

En ook Wijnand van de Meeberg, de man die mijn verhalen leest, zorgt dat ik geen T teveel neerschrijf en maakt dat alle losse bladen uiteindelijk een boek worden.

Wijnand, ook jij bedankt!

En mijn drie dochters die de foto uitzoeken voor de achter-kant, uiteindelijk kies ik hem zelf.

Meiden dank jullie wel!

Bea Bambara

Colofon:

Uitgeverij Bea Bambara

www.bea.bambara.nl

ISBN: 978-90-820400-0-5

NUR: 301

© 2013 B. Bambara

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of open-baar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur/uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photo print, microfilm or any other means without written permission from the author/publisher. 5

Hoofdstuk 1

Het is een drukke dag, we zijn bij terugkomst in Nederland direct begonnen met het inrichten van onze Juicy Taartenhemel. De inrichting van ons paleisje wordt een kleurig geheel; mijn kleur is blauw, maar dan met een vleugje turkoois. Guillia is meer voor het rustige en Martha haar kleur - nadat ze steeds meer de bijbel onder haar arm meeneemt - is hemels geworden. Naast dat turkoois van mij vloekt het gelukkig niet. Piedro gooit er wat pink bij en ik moet zeggen, het bevalt me wel. Ik vind wel dat we er toch zeker ook oranje in moeten vermengen. Al met al gaat het er steeds mooier uitzien.

Piedro die zich terug heeft getrokken in zijn wereld van glitter, glamour en fantasie, heeft nog niet helemaal gezien hoe het uiteindelijk zal gaan worden, de lieve schat is voorlopig even uit de running, de indrukken van onze trip naar Amerika zijn behoorlijk in zijn systeem gekomen en ik krijg het idee dat hij daar liever had willen blijven. Dat had ik ook wel gewild, maar er zijn teveel dingen die mij voorlopig hier nog vasthouden. Neem nou Bo, de man waarvan ik met zekerheid voel dat er veel meer in zit. Alhoewel er zeker een gevaar aan zit, ik zal meer mijn best moeten doen en mijn hart wat meer open moeten zetten... en dat is nu juist waar ik nog wel erg bang van kan wor-

den. Hij blijft een man, en ook als ik de indruk krijg dat hij meer begrijpt dan hij zegt dat hij begrijpt, blijft hij een man, net als alle andere mannen! En had ik mannen inmiddels niet helemaal uit mijn wereld verbannen na al de relaties die uiteindelijk op niets uit zijn gelopen! 'Ho ho,' roept een klein stemmetje ergens in mijn hoofd, 'zo hebben wij dat niet afgesproken, jij gelooft nog steeds in echte liefde!' En naar dat stemmetje zal ik toch wat meer moeten luisteren, dan zal de liefde ook veel makkelijker mijn richting uit komen, gewoon niet forceren.

Trouwens, Guillia zou een verassing hebben, zo vertelde ze mij gisteren. Ze wilde het absoluut niet door de telefoon vertellen, want, zoals ze opperde, zou ik wel eens een stoel nodig hebben om op te gaan zitten zodra ik haar nieuws zou horen. Ik schuif het nog even voor mij uit, ik heb er totaal geen gedachten bij gekregen en denk dat het allemaal wel los zal lopen, alhoewel zij juist wel een serieus mens is. Haar zus Gianna kan er vaak een potje van maken, die kan je zomaar een verhaal vertellen alsof het werkelijk waar is, om dan vervolgens te vertellen dat het helemaal niet bestaat. Ze heeft zich naast het feit dat ze de jongste is ook altijd de kleinste gevoeld en om daar bovenuit te steken vond zij dat ze verhalen moest gaan verzinnen. Op deze manier kreeg ze toch de aandacht die ze nodig dacht te hebben. En of zij daar nu mensen door zou kunnen laten schrikken, daar stond ze totaal met haar jongemeisjesgevoel niet bij stil. Haar oma heeft ze ooit praktisch in een shock gekregen, dat arme mens. Op

dat moment zal ze zo ongeveer in de zeventig zijn geweest. Ze was naast haar overbezorgdheid ook een oma zoals ik die als kind in haar als moeder heb gemist. Die liefde gaf mijn moeder aan mijn kinderen. Soms leek het alsof zij daardoor iets goed wilde maken.

Op een middag kreeg oma een telefoontje en door de telefoon hoorde ze een huilend kind, een kind dat ze toch erg lief heeft, dat kind vertelde haar dat ze van school was getrapt en of oma dat even aan haar dochter, ik dus, zou willen vertellen. Want, zo ging Gianna verder, ze had er dit keer wel een potje van gemaakt. Ze vertelde haar oma dat ze er helemaal niets aan kon doen, maar ze zat nu toch echt wel zonder school.

Oma raakte helemaal de kluts kwijt, hoe kan dat nu toch! Gianna was toch zo'n verstandig kind en dan dit! Eerst probeerde ze nog te denken dat het misschien toch wel weer een *verhaaltje* van haar kleindochter zou kunnen zijn, maar het kind was zo serieus. Ze beloofde dat ze mij zou bellen. Wat ze zou gaan vertellen, daar wilde ze eerst even heel diep over na gaan denken, en wel met een kopje thee naast zich. Ze besloot om deze keer aan de sterke thee te gaan, want waar haar kleindochter haar nu mee opzadelde was toch wel erg veel van het goede gevraagd.

Oma die na haar zoveelste kopje thee toch wel wat argwaan begon te krijgen, nam een resoluut besluit en met een strijdlustig gebaar pakte ze de telefoon.

'Zeg Elena,' zo begon ze heel voorzichtig, alsof ik van porselein ben, 'heb je dat gehoord, Gianna heeft een klein probleempje op school gekregen.'

Direct begreep ik wat er aan de hand was en met een gevoel van opkomende woede probeerde ik mijn moeder uit te leggen dat er van het verhaal totaal niets klopte. Na het voor de zoveelste keer te hebben uitgelegd begreep ze het en moest er wonder boven wonder ook nog eens hard om lachen.

Niet te geloven zeg! Ik had dat vroeger eens moeten proberen!

Later heb ik mijn dochter eens flink onder handen genomen, maar deze dochter heeft wat dat betreft een heel servies voor haar kop, want volgens haar is er niets mis mee om de mensen op deze manier te laten schrikken. 'Je moet het ook niet zo serieus nemen,' zegt ze dan!

De telefoon begint te rinkelen en ik denk dat Guillia mij probeert te bereiken om haar nieuws aan mij te vertellen. Zal ik dan toch maar even de stoel erbij pakken, je weet maar nooit.

'Hoi man,' hoor ik een vrolijke stem aan de andere kant van de lijn, 'heb je een stoel en zit je er op?'

Ik begrijp nog steeds niet wat er nu zo erg, of niet erg zal moeten zijn dat ik eerst moet zitten om het te mogen horen.

'Mam, zit je goed? Nou, oren goed open zetten want lieve mam, maaaaaam!!! ik ben in verwachting!!!!'